

РЕШЕНИЕ

№ 15008

гр. София, 14.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 65 СЪСТАВ, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА

при участието на секретаря ЗОРНИЦА ЛЮДМ. ПЕШЕВА
като разгледа докладваното от ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА Гражданско дело № 20221110140397 по описа за 2022 година

Предявени са от С. И. С. „ЕГН : *****“ против Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ /ДУССД/,БУЛСТАТ : 129010157 ,Министерство на вътрешните работи, обективно съединени осъдителни искове,с правно основание по чл. 181, ал. 1, пр. 2 ЗМВР вр. 86 от ЗЗД за заплащане на сумата от **3 840 лева**, представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна ,за 32 месеца за периода от 27.07.2019год. до 20.03.2022 г.,включително, ведно със законната лихва за забава от депозирание на исковата молба /27.07.2022год./ до окончателното изплащане на вземането,както и сумата от **600лв.**,представляваща мораторна лихва за периода 01.08.2019год. до 26.07.2022год.

В исковата молба се твърди, че от 01.02.2017 г., вкл. в исковия период. ищецът работел по служебно правоотношение с ответника, е заемал длъжността „началник“ отдел „Почивно дело“ към отдел „Почивно дело и обществено хранене“ при Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ – МВР. Със заповед № 8121К-1523/20.03.2022 г. служебното му правоотношение било прекратено.Сочи ,че след преуреждане на служебното му правоотношение по ЗДСл ,за периода 27.07.2019год. – 20.03.2022год. не бил получавал левовата равностойност за храна,по чл.181 от ЗМВР.

Сочи, че от 01.02.2017 г. за служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР не се определя размер на левовата равностойност на храната в издадените заповеди на Министъра на вътрешните работи, съгласно чл. 181, ал. 4 във вр. с ал. 1 от ЗМВР, поради което на ищеца не е начислявана и изплащана полагащата му се левова равностойност за храна. Счита, че непосочването на служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР в посочените в исковата молба заповеди на Министъра на вътрешните работи, издадени след 01.01.2017 г. относно "Определяне на размера на левовата равностойност на храната за служителите на МВР", както предвиденото в Наредба № 8121з-773/012.07.2015год. не изменя и не отменя законово установеното им право в нормата на чл. 181, ал. 1 от ЗМВР.

Поддържа, че за процесния период не му е осигурявана храна, както и не му е заплащана левовата й равностойност, поради която я претендира, ведно със законната лихва за забава от депозирание на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

Претендира и сторените по делото разноски.

Ответникът Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ /ДУССД/БУЛСТАТ : 129010157, е депозирал отговор на исковата молба в законоустановения срок по чл.131 ГПК. Не оспорва твърденията за наличие на служебно правоотношение между страните и положения труд от ищеца за процесния период. Твърди, че ищецът е служител от категорията на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, чийто статут се урежда от ЗДСл, правилата на ЗМВР се прилагат само частично и то при наличие на законови препратки, поради което разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР е неприложима в отношенията с ищеца. Сочи, че специалният закон-ЗМВР не предвижда на държавните служители работещи в системата на МВР да се изплаща отделно и допълнително сума за храна в размер на 120 лв. месечно и счита, че такава сума не се дължи на ищеца, тъй като категорията служители, към която се числи той, не е от посочени в изричните заповеди, издадени от министъра на вътрешните работи, в които изрично е посочено, че те се отнасят само за служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 от ЗМВР. Сочи, че считано от 01.02.2017 г., когато ищецът е преназначен по посочения ред, възнаграждението за прослужено време и левовата равностойност за храна, не се начисляват отделно, а представляват компонент от получаваното от него основно възнаграждение. Моли, исковете да се отхвърлят като неоснователни и недоказани. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение на ищеца.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК, достигна до следните фактически изводи:

Предявен е иск ,с правно основание по чл. 181, ал. 1, пр. 2 ЗМВР вр. 86 от ЗЗД за заплащане на сумата от **3 840 лева**, представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна ,за 32 месеца за периода от 27.07.2019год. до 20.03.2022 г.,включително.

В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване, че е бил в служебно правоотношение с ответника и е полагал реално труд в процесния период; дължимостта и размера на левовата равностойност за храна; падежа на задължението за плащане на левовата равностойност за храна и размера на обезщетението за забава.

В тежест на ответника е да докаже, че е изправна страна по съществуващото между страните служебно правоотношение, съответно да установи правоизключващите си възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици, а именно че при определяне на възнаграждението на ищцата е включена и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, съгласно § 69, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР.

Като безспорни ,на основание чл. 153 ГПК не подлежат на доказване са отделени обстоятелствата,относно наличието на служебно правоотношение между страните в периода 27.07.2019год. до 20.03.2022год., по силата на което ищецът заема длъжност, имаща статут на държавен служител,по смисъла на чл.142,ал.1,т.2 от ЗМВР, считано от 01.02.2017 г., както и че в рамките на заявения с исковата молба период от 27.07.2019год. до 20.03.2022год. на ищеца не е заплащана отделно левова равностойност на храна.

Не е спорен и въпроса ,че за процесния период левовата равностойност на храна е била в 120лв. ,месечно.

Спорен по делото е въпроса дали на ищецът в качеството му на държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, след преобразуването на служебното му правоотношение на 01.02.2017 г. се дължи предоставяне на храна или левовата й равностойност,по смисъла на чл.181ал.1 от ЗМВР.

В процесния случай не е спорно между страните, а и с доклада по делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ищецът, през исковия период е бил държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР и е заемал

длъжността Началник на отдел „Почивно дело“ при Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности „МВР“ като е бил назначен на тази длъжност със Заповед № 8121К-1578/03.02.2017год. на основание чл.9 от ЗДС и §69 от ПЗР към ЗИЗМВР/ДВ,бр.81 от 14.10.2016год./.

Тази длъжност е изпълнявал до 14.03.2022год. ,когато служебното му правоотношение е прекратено със Заповед № 8121К-1523/10.03.2022год.

Съгласно чл. 142, ал. 4 ЗМВР статутът на ищеца, в качеството му на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се урежда със Закона за държавния служител и с чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233 от ЗМВР. Разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не е сред изчерпателно изброените разпоредби на ЗМВР приложими към статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, поради което и неоснователно се явява искането на ищеца същия да бъде приложен и спрямо него.

Изчерпателното изброяване на разпоредби в ЗМВР приложими към служителите заемащи длъжности по чл. 142, ал. 1, т. 2 е въведено със Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г. / и представлява връщане на част от правата на тези служители отнети от законодателя през 2016 г. за тази група служители в МВР, като в периода от 14.10.2016 г. до 31.10.2020 г. приложими спрямо тези служители принципно са само разпоредбите на Закона за държавния служител.

Съгласно § 69, ал. 1 ПЗРЗИДЗМВР /в сила от 01.02.2017 г. /, служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 14/2015 г. / и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по Закона за държавния служител, считано от датата на влизане в сила на този закон.

Не е спорно по делото, че ищецът попада именно в категорията служители, индивидуализирана в § 69, ал. 1 ПЗРЗИДЗМВР. Настоящият съдебен състав намира, че на ищеца не се дължи допълнително заплащане на пари за храна, доколкото в § 69, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР изрично е предвидено, че при назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. По изложената аргументация следва извода, че парите за храна по реда на чл. 181, ал. 1 ЗМВР са нормативно включени в основната заплата на ищеца, което се установява и от приетото по делото заключение на вещото лице по ССЧЕ. Съгласно същото ,определената на ищеца заплата от 01.02.2017год. е в размер на 2 171лв и е по-висока от заплата,която

лицето е получило през м. декември 2016год.Съответно определената на лицето заплаща в исковия период е била по-висока от определената в съответствие с §69 от ПЗРЗИДЗМВ заплата за м.февруари 2017год. и м.декември 2016год.,в последната от които е била включена и левовата равностойност на храна по чл.181,ал.1 от ЗМВР.

В случай че претендираните пари за храна по чл. 181, ал. 1 ЗМВР бъдат присъдени на ищеца, същият би бил поставен в по-благоприятно положение от служителите по чл. 141, ал. 1, т. 1 ЗМВР, доколкото последните получават пари за храна като допълнително трудово възнаграждение към основаната заплата, а ищецът ще получи веднъж пари за храна по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, включени в основната заплата и втори път пари за храна по чл. 181, ал. 1 ЗМВР, присъдени като допълнително трудово възнаграждение.

По изложената аргументация настоящият съдебен състав намира, че исковата претенция следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

Предвид изложеното неоснователен се явява и акцесорния иск за мораторна лихва,поради което подлежи на отхвърляне.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има само ответникът. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на същия следва да бъде присъдена сумата от 100 лв. за сторените разноски по делото за платено юрисконсултско възнаграждение.

По аргумент от разпоредбата на чл. 78, ал. 6 от КТ разноските за държавна такса и възнаграждение на вещото лице следва да останат за сметка на съда.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от С. И. С. ,ЕГН : ***** с адрес в гр.София , кв.“Витоша“ ,бл.3,ет.7,ап.26 **срещу** Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ /ДУССД/БУЛСТАТ : 129010157 ,МВР, обективно съединени осъдителни икове, с правно основание по чл. 181, ал. 1, пр. 2 ЗМВР вр. 86 от ЗЗД за заплащане на сумата от **3 840 лева**, представляваща сбор от ежемесечно дължимите суми за храна ,за 32 месеца за периода от 27.07.2019год. до 20.03.2022 г., включително, ведно със законната лихва за забава от депозиране на исковата молба /27.07.2022год./ до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от **600лв.**,представляваща мораторна лихва за периода 01.08.2019год. до 26.07.2022год. като неоснователни.

ОСЪЖДА С. И. С. ,ЕГН : ***** с адрес в гр.София ,кв.“Витоша“ ,бл.3,ет.7,ап.26 **да заплати на** Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ /ДУССД/БУЛСТАТ : 129010157 ,МВР, с адрес в гр.София,ул.“Княз Борис І“, №124 ,на основание чл.78,ал.3 от ГПК сумата в размер на **100 лв.** – разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____